Usko ja Teot

Helmut Stellrecht

KANSALLISSOSIALISTINUORET

2020

Sisältö

Veri

Veressä sinä kannat isien ja esi-isien pyhää perintöä. Et tunne heitä, jotka kulkevat loppumattomana sarjana menneisyyden hämärään. Mutta he kaikki elävät sinussa ja kulkevat veressäsi maansa päällä, jonka puolesta he ovat taistelussa ja työssä kuluttaneet itseään ja jonka povessa heidän kehonsa ovat jo kauan sitten maatuneet.

Sen tähden veresi on jotakin pyhää. Sen myötä vanhempasi ovat lahjoittaneet sinulle eivät vain ruumiin, vaan he ovat lahjoittaneet sinulle myös olemuksesi.

Verensä pettäminen on itsensä pettämistä. Kukaan ei voi sitä muuttaa. Mutta jokainen voi hallita sitä, että antaa hyvän perintöosansa kasvaa suureksi ja tukahduttaa huonon. Sillä jokaiselle on annettu syntymälahjana myös tahto ja rohkeus.

Sinulla on ei vain oikeutta vaan myös velvollisuus siirtää veresi edelleen lapsiin, sillä sinä olet rengas sukupolvien ketjussa, joka kulkee kaukaisuudesta kaukaisuuteen; ja sen ketjun renkaan, joka sinä olet, on kestettävä, jottei ketju milloinkaan katkeaisi.

Mutta jos veressäsi piilee ominaisuuksia, jotka tuottaisivat lapsillesi onnettomuutta ja valtiolle taakkaa, silloin sinun sankarillinen velvollisuutesi on jäädä viimeiseksi.

Veri kantaa itsessään elämää. Sinä kannat sen myötä itsessäsi luomakunnan salaisuutta. Veresi on pyhää, sillä siinä elää jumalainen tahto.

Rotu

Rotuun kuuluminen merkitsee: että pystyy ajattelemaan tietyllä tavalla. Jolla on urheutta, uskollisuutta ja kunniantuntoa ja sitä, mikä kuvaa saksalaista, hän kuuluu rotuun, jonka on vallittava Saksassa, vaikkei hänellä olisikaan "pohjoisen" rodun ruumiillisia tuntomerkkejä. Milloin jalot ominaisuudet liittyvät jaloon kehoon, on se sitä täydellisyyttä, johon me pyrimme. Mutta ihmisiä, joiden jalo keho sisältää halvan sielun, me halveksimme.

Saksassa toisilleen sukua olevat eurooppalaiset rodut ovat sulautuneet yhteen. Niiden juurista on kasvanut YKSI runko. Jokainen rotu on ravinnut sitä parhaalla voimallaan. Jokainen on osaltaan muovannut saksalaista sielua. Meillä saksalaisilla on taisteluhenki, kaukokaipuu, pyrkimys "suorittaa tehtävä sen itsensä vuoksi", jotka ovat peräisin pohjoiselta rodulta. Mutta vanhojen kaupunkiemme kodikkuuteen ja saksalaisen olemuksen syvämielisyyteen on vaikuttanut toinen rotu.

Musiikin taikavaltakunnan, jossa saksalainen on kuningas, meille on avannut taasen toinen rotusielu, ja järjestelykyvyn sekä vaikenevan kuuliaisuuden on meille antanut edelleen toinen rotu.

Emme voi moittia ketään, jos hän kantaa itsessään erilaista rotuainesta, sillä sitä on saksalaisessa sielussakin, ja siitä se on ammentanut sen määrättömän rikkauden, jota sillä on enemmän kuin muilla kansoilla. Tästä sielusta on kasvanut MEIDÄN valtakuntamme suuruus.

Mutta vallitsevana Saksassa ja hallitsevana jokaisen saksalaisen sielussa on pysyttävä sen, minkä meille on pohjoinen rotu antanut. Sen on taisteltava itsensä esiin joka yksilön rinnassa. Sillä uuden ajan ihanteeksi on noussut sankari eikä taiteilija tai porvari.

Perintömme on korkeinta omaisuuttamme, se on sielu, jonka olemme saaneet lahjaksi. Ken sekoittuu lajiltaan muukalaisen, alemman rodun kanssa, se torjuu luotaan veren ja sielun, jotka on annettu hänelle, jotta ne saisivat elää puhtaina hänen lapsissaan. Hän saastuttaa lapsensa ja syöksee heidät kurjuuteen ja syyllistyy törkeimpään rikokseen, minkä kansallissosialisti voi tehdä.

Mutta ken noudattaa rodun lakeja, se täyttää sen suuren käskyn, että yhteen saa liittää vain yhteen kuuluvan eikä sellaista, minkä on vältettävä toisiaan kuin tulen ja veden.

Kansa

Kansa on kasvanut jumalaisesta tahdosta. Voi sitä, joka tahtoo tuhota kansat ja tasapäistää ihmiset. Jumala ei luonut puita, pensaita, kukkia ja ruohoja, jotta niistä syntyisi YKSI laji, vaan jotta jokainen laji säilyisi erillisenä.

Puun tavoin kansakin kasvaa elävästä kokonaisuudesta, samankaltaisista juurista yhteen kasvaneena mutta yhdeksi varttuneena, ja se on voimakkaimmillaan omana itsenään.

Siihen kuuluvat kaikki, jotka ovat sen verta. Kansa ei tunne valtionrajoja. Se on YHTÄ veren sitein, jotka yhdistävät kaikki pojat samaan äitiin. Saksan kansa on satamiljoonainen. Siihen kuuluu jokainen saksalainen, missä sitten asuukin.

Kansa on tuhoutumaton niin kauan kuin sen juuret imevät voimaa maasta. Kesä ja talvi sen yli kyllä kulkevat, mutta aina se vain kukoistaa tuhoutumattomassa elämässä ja täydellistyy voimavirrassa, joka kohoaa sen juurista kohti jumalaista tahtoa.

Mitä siitä, jos yksilöt kaatuvat. Ne ovat kuin lehdet, joita tuuli puhaltaa puusta. Joka kevät suo sille uusia ikuisessa kiertokulussa.

Kansat ovat jumalan ylevimpiä ja suurimpia luomuksia tämän maan päällä. Ei ole sellaista maailmankatsomusta, puoluetta tai kirkkokuntaa, jolla olisi oikeus tasapäistää ne tai riistää niiden ainutlaatuisuudesta rahtuakaan.

Valtio

Valtiossa kansa antaa itselleen muotonsa. Mutta jokaiselle kansalle on vain yksi luonnon antama muoto, vain YKSI valtio.

Luonnollisessa kasvussaan jokainen kansa löytää oman muotonsa ja valtionsa ja löytää sen omin voimin uudelleen, jos on sen menettänyt, mikäli vain tahtoo. Kansallissosialismi on räjäyttänyt muukalaisen pakkovallan ja heittänyt luonnottomuuden luotaan. Saksa kasvaa jälleen omaksi, lajinsa mukaiseksi valtiokseen, ja siitä tulee jälleen oma itsensä.

Sitä hallitsee paras, Johtaja, ja kantaa vastuun, koska hän pystyy sen parhaiten kantamaan. Parlamentti on lakannut olemasta. Länsimaisten demokratioiden muoto on räjäytetty. Ruhtinaiden tai Napoleonin armosta perustetut saksalaisvaltiot romahtavat. Valtakunnasta tulee yksi. Uusi valtio nousee: "Tulee päivä, jolloin kattaa yksi taivas yhden Saksanmaan."

Sosialismi

Sosialismi tarkoittaa: "Yhteisön etu käy oman edun edellä."

Sosialismi tarkoittaa: "Ei pidä ajatella itseään, vaan kokonaisuutta, kansaa ja valtiota."

Sosialismi tarkoittaa: "Ei samaa kaikille, vaan kullekin omansa."

Näissä asettamuksissa ilmaistaan se, mitä me nimitämme "saksalaissosialismiksi". Sosialisti ei ole kukaan, joka ei elä niiden mukaisesti.

Näistä asettamuksista kasvaa uusi järjestys. Lauselma "Kullekin omansa" on tappanut marxilaisuuden iskusanan "massan" ja pannut sen tilalle "yhteisön". Jokainen yhteisö kasvaa yhden johtajan ympärille. Hän on sen järjestyksen keskipiste, joka muodostuu hänen ympärilleen. Joukko näitä johtajia on jälleen liittynyt yhteisöksi ja seisoo taasen OMAN johtajansa ympärillä elävänä järjestyksenä. Näin kokonaisuus kasvaa alhaalta käsin -- lukumäärän pienetessä jatkuvasti -- ylöspäin pyramidin tapaan, jonka huipulla on valtakunnan Johtaja. Kaikki he ovat yhteisöön sidoksissa. Jokainen yhteisö on elävä järjestys. Ja itse kokonaisuus, SUURI elävä järjestys, on kansayhteisö. Se liittää saumattomasti ihmisen ihmiseen, johtajan johtajaan. Se ei anna kaikille

samaa, vaan kullekin omansa. Se luo sosialistisen kansan sosialistisessa valtiossa.

Jokaisella on yhteisössä tehtävänsä, joka on annettu hänelle hänen lahjojensa mukaisesti. Mutta koskaan jokaisella ei ole samaa tehtävää, vaan jokaisella on omansa. Tehtävä antaa hänelle hänen paikkansa yhteisössä. Jos hän täyttää sen kokonaan, hän ansaitsee toisten kunnioituksen. Hän on onnellinen, vaikkei hänen tehtävänsä olisi suurikaan kokonaisuuden kannalta katsoen.

Rintamalla, iskujoukossa, jalkaväkitykistössä, sukellusveneessä, SA:n Sturm-joukoissa, niissä on kehittynyt sellaisia yhteisöjä. Ne ovat lujarakenteisia, ikiajoiksi yhteen liittyneitä, ymmärtävät toisiaan sanattomasti, vetävät yhtä köyttä viimeiseen asti ja ovat vannoneet pyrkivänsä samaan päämäärään. Sellaisista yhteisöistä kumpuaa voima, ja niistä rakentuu valtio.

Me tahdomme Saksaan yhteisön, jotta voimme seisoa kaikessa vankkumatta, mitä sitten vastaan tuleekin. Massan on voittanut yhteisö. Se antaa jokaiselle omansa, jokaiselle päämääränsä ja tehtävänsä ja kaikille yhdessä yhden päämaalin: kansayhteisön uudessa valtiossa.

Isänmaa

Oi kansain pyhä sydän, oi isänmaa!" -- Sinut on luotu loputtomista metsistä ja rämelakeuksista, jollaisina ne ovat meille jättäneet jääkauden jäätiköt. Köyhä maa, joka on työllä ja hiellä, riemulla ja tuskalla, loputtoman työn ansiosta kehkeytynyt hedelmälliseksi.

Yksi toisensa jälkeen on luovuttanut itsensä sinulle, laskeutunut levolle sinun helmaasi, josta on kasvanut uusi elämä. Sinun povessasi lepää päättymätön sarja menneisyyden sukupolvia siemenviljana suuressa pellossa uutta satoa odottaen. Sinun kamaraasi on vuotanut niiden jalojen ja urhoollisten veri, jotka ovat sinua varjelleet. Kaikkialla ovat sinua ravinneet parhaimmat, joita olet synnyttänyt.

Sinusta ovat kohonneet linnat ja kirkontornit kohti taivasta, aivan kuin maa tahtoisi ojentautua itseään ylemmäs kohti jumalaa, jota se on korkeuksista etsinyt. Meidän maankamarastamme, meidän vainajiemme siemenviljasta.

Yltympäriinsä maa leviää, ja kätten uutteruudella on siitä tullut puutarha. Viehättävästi kaartuillen kylät ovat kasvaneet kuin yhdeksi vuorten ja laaksojen kanssa. Virtojen äärellä ylväät kaupungit, jotka olivat vanhan valtakunnan ihanuus.

Täällä kohisee torikaivo kuin jo vuosisatojen ajan. Yhä ovat pystyssä portit, joista ovat kulkeneet keisarit, ritarit ja aatelismiehet.

Tuolla kiemurtelee hopeisena kohtalon virta. Sen vastarannalla sijaitsee menetetty maa. Sydäntä kouristaa. Etäistä, metsäistä taivaanrantaa tekisi mieli silitellä kuin vanhoja, rakkaita kasvoja. --Mutta sydän paisuu jälleen tasangoilla ja rannikoilla, joita saksalaiset ovat siirtomaikseen hankkineet. Idässä kohoaa ritarilinna ikuisena todistuksena väkevyydestä ja kurinalaisuudesta. Tuolla avautuvat kentät, joilta Fredrikin kotka kohosi kohti aurinkoa, ja etäämpänä, kaukana rajoista, sijaitsee saksalaisten vainajien kalmisto, ikuinen muistutus kansakunnasta, joka valloitti maailmaa niin kauan kuin uskoi itseensä.

Kaikki on sinuun peitetty ja lepää sinussa, isänmaa. Voimamme ja suuruutemme, hätämme ja kurjuutemme. Sinä olet pelto, josta me olemme kasvaneet ja josta kasvavat ne, jotka etäisissä sukupolvissa uurastavat ja vuodattavat vertaan sinun tähtesi.

Kukaan ei voi elää ilman sinua, mutta jokainen luovuttaa ilomielin takaisin sinulle elämänsä, jonka sinulta sai.

Urhoollisuus

Kauneinta ja ylevintä miehessä on urhoollisuus. Kellä ei ole urhoollisuutta, hän ei ole myöskään mies.

Ihana on hyökkäyksen "myrskyinen urheus". Tämä ajatus, että on heittänyt kaiken taakseen palvellakseen YHTÄ aatetta, suo meidän kuin hengittää vapaasti ja rynnätä tietämme riemuiten eteenpäin. Urhoollisuus kantaa miestä kuin siivet ja täyttää hänen sydämensä.

Hyökkäyksestä muodostuu elämän kohokohta. Kun kaikki on yhden kortin varassa, kun on mahdollista menettää kaikki, kun voi voittaa kaiken, kaiken, on se elämän juhla-aikaa. Joka ei koskaan ole rohkeutta uhkuen rynnännyt eteenpäin ja hyökännyt, ei ole koskaan todella elänyt eikä ole milloinkaan ollut todellinen mies.

Hyökkäävän urhoollisuuden rinnalla on vaikean kohtalon kourissa kestävän ihmisen "taipumaton urheus". "Suuri ja valtava on kohtalo, mutta suurempi on ihminen, joka sen vankkumatta kestää."

Usein elämä on kuolemaa vaikeampi. Mutta pelkuri sen pois heittää. Ei ole ketään, jonka tie

olisi kovempi kuin se voima, joka on hänelle suotu sen kulkemiseksi. Urhoollinen pakottaa olosuhteet mieleisikseen. Kun hän on tehnyt kaiken voitavansa, silloin saapuu onnellinen sattuma, joka ei olekaan mikään sattuma, joka osoittaa uuden tien ja auttaa edelleen. "Ken kaikkia voimia uhmaten jatkaa taipumatta matkaa ja voimansa näyttää, se avukseen jumalten asehet saa."

Rohkeutta tarvitsee miehen, sotilaan, lisäksi myös nainen. Jos korkein hetki miehelle on taistelu, hyökkäys, on se tullut naisen kohdalle, kun hän lahjoittaa uuden elämän. Miehet, jotka eivät enää tahdo sotia, eivät voi kestää niiden äitien edessä, jotka antavat uuden elämän omansa uhalla. Urhoollisuus on miehen ja naisen ylevin ominaisuus. Se ratkaisee taistelun ja tuo voiton.

Kovuus

Elämä vaatii kovuutta. Kovuus on ihanne, johon on pyrittävä hehkuvin sydämin. Kovuus elämän tähden, jotta tulisi soturiksi, jotta kerran selviytyisi voittajaksi.

Meitä ympäröivä maailma on valmiiksi annettu. Kesän painostava helle, talven pureva pakkanen, pitkä marssi yössä ja kosteudessa. -- Pitää kestää työpöydän ääressä ja konekiväärin takana. Pitää kestää nälkää, kärsiä janoa, nukkua paljaalla maalla, eikä taistelussa saa antaa periksi, ei ikinä eikä milloinkaan, vaikka kaikki näyttäisi toivottomalta; pitää paiskata vastustajan kasvoille vielä tyhjäksi ammuttu pistoolikin ja karata hänen kurkkuunsa itsestään piittaamatta, viedä hänet mukanaan silloinkin, kun itse pitää kuolla. Ole soturi; ole soturi myös uskoessasi asiaasi, vaikka kaikki väittäisivät sitä vääräksi, usko edelleen, toimi edelleen. Siitä koituu se voitto, joka kuuluu sille, joka on kovempi.

Taistelussa ja työssä et koskaan saa antaa periksi; vaikka epäonnistuisit tuhannesti, pitää sinun uskaltaa yrittää tuhannennenensimmäisen kerran. Kerran se vielä onnistuu, ja sinä olet voittaja, miltei kuiviin vuotanut, miltei tajuton, mutta

sinut on vallannut riemukas tunne, että olet päässyt voittajaksi. Olet voittanut taistelun ja olet voittanut itsesi.

Jokainen valmistautukoon omaan taisteluunsa. Jokainen harjoittakoon itseään, ikään kuin joskus joutuisi johtamaan ratkaisevaa taistelua Saksan puolesta. Jokaisen pitää marssia, kärsiä nälkää, janoa, kestää kaikkia puutteita iloisin mielin, olla taistelija, olla sotilas siitä silmänräpäyksestä lähtien, jolloin ensimmäisen kerran pystyy käsittämään, mistä on kysymys.

Me tarvitsemme miehiä, kovia ja jänteviä kuin teräs, kovempia kuin mikään muu maailmassa. Vain he pystyvät hallitsemaan suurta saksalaista tulevaisuutta. Tahdotko olla mukana vai tahdotko seistä syrjässä kurjana raukkana? Saksasta tulee urheiden ja vahvojen maa. Sinä joko kuulut sille tai sitten et enää ole saksalainen.

Tahto

Tahto on voima, joka sinussa käskee. Kenties epäröit väsymyksen, pelon, heikkouden vuoksi.

Tahto riuhtaisee sinut kaikkien esteiden yli ja komentaa sinua tekemään sen, minkä tunne ja ymmärrys sanovat.

Ihminen vailla tahtoa on kuin kone vailla energiaa. Molemmat ovat käyneet hyödyttömiksi. "Mutta missä on tahto, siellä on myös tie", ja missä on tahto, siellä myös totellaan, riippumatta siitä, noudattaako ihminen omaa tahtoaan vai noudattavatko miehet johtajan tahtoa.

Jos uskosta ammennetaan voimaa, niin tahto puolestaan johtaa iskua.

Harjoittakaa tahtoanne, niin että se on valmiina ponnahtamaan pystyyn ja pingotettuna kuin jousen jänne, jotta se olisi valmis laukeamaan SILLÄ hetkellä, kun tarvis vaatii, ei sekuntiakaan liian myöhään eikä liian aikaisin. Harjoittakaa tahtoanne pienissä asioissa, jotta se suoriutuisi tehtävästä, jota Saksa odottaa teiltä.

Itsensä Hallitseminen

Jos joku haluaa ajaa autoa, häneltä vaaditaan sen hallitsemista, jottei hän saisi aikaan onnettomuutta. Ihmiseltä, joka tahtoo elää toisten parissa, vaaditaan itsensä hallitsemista, jottei hän vaarantaisi itseään ja muita.

Meissä piilevät voimat vetävät meitä ylös- tai alaspäin. Kyse on siitä, miten käytämme niitä, pystymmekö hallitsemaan niitä ja samalla itseämme.

Nälkä ja jano ovat olemassa, jotta ne tyydytettäisiin. Mutta voi sitä, joka syö syödäkseen ja juo juodakseen. Hän on alempana kuin eläin, joka tietää, milloin on saanut kyllikseen. Mutta ihminen, jolle sentään on annettu järki, ei sitä ymmärrä. Me vihaamme noita ahmatteja ja juopottelijoita, joiden ruumis on muodoton ja silmät turvonneet ihmisinä, joilta puuttuu kohtuuden taju ja itsehillintä. Me syömme ja juomme elääksemme, mutta emme milloinkaan elä syödäksemme ja juodaksemme.

Ruumis vaatii rautaista kuria, jotta hallitsisimme sitä jatkuvasti ja jotta se olisi aina meille aulis palvelija. Emme liioin saa milloinkaan antaa

sukupuolitarpeemme vallita tekojamme. Varttuvilla ihmisillä se ei ole olemassa tyydyttämistä varten, vaan se on voima, jonka on kohottava, jotta se siittäisi tulevan sukupolven ruumiiltaan ja sielultaan terveenä. Nuorelle ihmiselle ei ole suotu voimaa, jotta hän haaskaisi sen vuoteessa, vaan sen on kehityttävä auringossa ja tuulessa, urheilukentällä ja maastossa, kunnes edessämme on täydellistynyt kuva ruumiista, jossa asustaa valtaisa määrä voimaa ja nopeutta, urheutta ja uskoa sekä vapaa sielu, joka hallitsee intohimojaan, joka hallitsee itseään, tulevaisuuden saksalainen ihminen, josta kasvaa esiin uudistuneen kansan voima, tulevan jalojen ja vapaiden yksilöiden sukupolven kantaja.

Opi hallitsemaan itsesi, niin hallitset elämää!

Kun hallitset itsesi, sinun on kestettävä tuskaa ääntäkään päästämättä. Miehet eivät valita eivätkä huuda, eivätkä liioin pojat, jotka tahtovat tulla miehiksi.

Et saa liioin antaa periksi jokaisen epämukavuuden edessä. Ole avoin, ole päättäväinen, älä koskaan esitä loukattua, vaan hillitse itsesi. Vallitse tuskaa ja epämukavuutta. Pakota itsesi iloiseen luottavaisuuteen, sillä silloin sinulle kasvaa voimia, joita et osaa aavistaakaan.

Sinun on harjoiteltava itsehillintää. Kuinka usein velvollisuus kutsuukaan sinua, ja jokin joutava vetää sinua puoleensa. Käske itseäsi, jotta olisit oma herrasi.

Tee joka päivä jotakin epämieluisaa ja jätä joka päivä jotakin mieluisaa tekemättä.

Kaikki, mitä vaadit itseltäsi, tee se heti sekuntiakaan miettimättä. Sinun TÄYTYY, sillä sinä tahdot tulla mieheksi.

Tämä on jokaisen suuren persoonallisuuden salaisuus: hän on koulinut itsensä ja saa oman itsensä voittamisesta koko voiman, jolla hän vaikuttaa ulospäin.

Ette saa olla myöskään synkeitä ihmisiä, jotka kieltävät itseltään kaiken ja asustavat luolissa luvatun autuuden tähden. Sellaiseksi ei jumala ihmistä tarkoittanut. Hänellä pitää olla töistään iloa, hänen on käytettävä niitä, mutta hän ei saa väärinkäyttää niitä, ja hänen on oltava oma herransa.

Kuri

Kohkeutta on myös villillä ja puolivillillä, mutta kuria vain arvokkaalla ihmisellä. Kuri tarkoittaa sitä, että täytyy järjestäytyä paikalleen, kuri merkitsee käskyn suorittamista tuntematta ja ymmärtämättä sen syitä. Kurinalaisuus merkitsee myös vääryyden kärsimistä hyvän asian tähden.

Kurinalaisuus on rautaista kuria ja vaikenevaa kuuliaisuutta.

Kuri on lähtöisin sinusta itsestäsi. Sinä alistut sille, koska oma korkeampi tahtosi kantaa sinua. Joka ei tätä tee, siihen sovelletaan teräksenkovaa pakkoa, joka yksin kitkee monista tahdottomuuden ja heikkouden ja voi tehdä heistä kansan ja valtion palvelevia jäseniä.

Kurinalaisuus on henkinen asenne. Sen kautta vaikuttavat laki ja käskyt kaikissa kaikkien hyväksi. Kaikkinainen kurin löystyminen on hajoamisen alkua. Jokaisen tehtävänä on pitää itsensä ja lähimmäisensä kurinalaisina.

Velvollisuus

Velvollisuus on vaikea sana, niin kauan kuin sitä ei ole suoritettu. Velvollisuus on myönteinen sana heti kun se on tehty.

Velvollisuus on käsky "Sinun täytyy", jonka tunnet itsessäsi. Velvollisuus on sitä, mitä perhe, kansa ja valtio vaativat sinulta. Velvollisuuden suorittaminen ei merkitse aisoissa laahustamista loppuunajetun hevosen tavoin, vaan sen tekeminen täyttää tekijänsä ilolla, vaikka velvollisuus vaatisi vaikeitakin suorituksia.

Isien ja esi-isien täyttämästä velvollisuudesta on syntynyt isänmaa. Velvollisuudesta, jonka me kaikki suoritamme, kasvaa nykypäivän valtio sekä koko yksilön ja yhteisön tulevaisuus.

Velvollisuus voi olla myös uhraamista, oman elämänsä uhraamista. Kansasi saattaa vaatia takaisin sen, minkä on antanut sinulle. Ei ole velvollisuutta, jota se ei voisi sinulta vaatia. Mutta mitä merkitsee vaatiminen? Valtio ja isänmaa asustavat omassa rinnassasi. Sinä esität vaatimuksen itsellesi, ja tie korkeimpaan onneesi on yhtä kuin tie korkeimpaan velvollisuuteesi, vaikka se sitten veisikin sinut kuolemaan.

Suoritetusta velvollisuudesta kasvaa esiin oikeus. Muunlaisia oikeuksia ei ole kansallissosialistisessa valtiossa, yhtä vähän kuin on palkkaa ilman työtä. Mitä suurempi on velvollisuus, sitä suurempi on oikeuskin. Joka tekee eniten Saksan hyväksi, sillä on myös eniten määräysvaltaa Saksaan ja sen kohtaloon. Hän on valtakunnan Johtaja, ja muut seuraavat häntä suorittamiensa velvollisuuksien määrittämässä arvojärjestyksessä.

Mutta katutyöntekijä voi olla korkeammalla tässä arvojärjestyksessä kuin ministeri, jos suorittaa velvollisuutensa paremmin.

Velvollisuuden suorittaminen äärimmäiseen asti, sitä juuri vaaditaan jokaiselta. Kuka jää odottamaan, että käsky käy, että velvollisuudesta tulee pakko? Vapaasta tahdostaan on jokaisen tehtävä velvollisuutensa, silloin hän on vapaa eikä orja.

Kunnia

Sinä elät kunniasta etkä leivästä. Orjat kuvittelevat tarvitsevansa elääkseen vain ruokaa ja juomaa. Vapaa ihminen tietää, että hän tarvitsee siihen ensisijaisesti kunniaa.

Kunnia on arvostus, jota nautit tovereiden ja kansatovereiden parissa. Mutta yhtä lailla se on arvonantoa, jota tunnet itseäsi kohtaan. Kunniallinen on se, joka on rohkea. Kunniallinen on se, joka on epäitsekäs ja uskollinen. Kunniallinen on se, joka on oma herransa. Kunniaa nauttii se, joka tekee suurta isänmaansa hyväksi.

Kunnia ei ole lähtöisin rahasta eikä omaisuudesta. Mutta joka luo uuden arvon tai antaa muille työtä henkisellä tai ruumiillisella toiminnallaan, se voi saada siitä itselleen myös kunniaa.

Kunniakas on myös jalon ihmisen poika, sellaisen joka on tehnyt paljon kansan ja valtion hyväksi. Mutta poika ei ole kunnian arvoinen, ellei ansaitse sitä uudelleen.

Hankittu kunnia ei ole ikuisesti voimassa, vaan se vaatii lakkaamatta työtä ja taistelua. Kunnia muistuttaa kruunua. Joka ei enää elä ja vaikuta kuninkaana, menettää sen -- ja on jo menettänyt sen, vaikka yhä kantaisikin sitä päässään.

Jokaisella ei suinkaan ole kykyä riistää toiselta kunniaa. Pojannulikan esittämä loukkaus ei vahingoita kenenkään kunniaa. Mutta joka jättää raukkamaisesti loukkauksen huomiotta, se menettää kunniansa toisten silmissä.

Loukkausta emme ensin kosta itse, sillä sitä varten on olemassa virallinen johtaja ja tuomari. Mutta jos joku lyö sinua, lyö takaisin, ja jos joku loukkaa sinua vasten kasvoja, lyö häntäkin. Eräissä tapauksissa loukkaus on mahdollista sovittaa vain niin, että asetutaan vastakkain sääntöjen mukaan aseet kädessä ja pestään häpeä pois verellä. Nykyisessä Saksassa meillä kansallissosialisteilla on vain YKSI kunnia ja kunniakäsitys. Eri säädyille ei ole enää erillisiä kunniakäsityksiä. Me kaikki olemme saaneet kansallissosialismin avulla yhden ja yhteisen kunnian. Me tunnemme sen. Jolla ei sitä ole, se ei ole vapaa vaan vanki. Vähäisinkin työläinen voi nykyään olla vapaa ja kunniallinen, ja kauppaneuvos taasen orja ja vanki.

Uusi laki vaatii, että kunnia kuuluu vain niille, jotka ovat urheita, epäitsekkäitä ja uskollisia ja jotka hallitsevat itsensä ja tekevät kaiken voitavansa Saksan hyväksi.

Näin on raivattu tie kunniaan jokaiselle saksalaiselle.

Uskollisuus

Uskollisuus on pyhä sana. Sen vuoksi saat lausua sen vain harvoin. Sen on oltava sinulle yhtä itsestään selvää kuin ilman, jossa me elämme.

Mikä yleensä säilyy, säilyy uskollisuuden avulla. Jos kestävästä häviää uskollisuus, se häipyy jälleen olemattomiin. Silloin katkeaa side, joka pitää kaikkea koossa. Toveruus särkyy, johtajuus särkyy, avioliitto särkyy, armeija särkyy, valtio särkyy; kaikki kestävä särkyy.

Kerran Saksa on luhistunut sillä tavalla marraskuussa 1918, koska uskollisuuden tilalle hiipi kavaluus. "Valtaisa uskollisuus" on nostanut sen jälleen ylös kuilusta. Uudelleen perustettuna se seisoo uskollisuuden varassa, jonka on oltava väkevämpi kuin mitkään maailman tuhovoimat.

Mitä on sinun uskollisuutesi, toveri?

Uskollisuutesi on sitä, ettet milloinkaan poikkea ihanteista, joille olet valasi vannonut. Kansallissosialismi on nostanut sen uudelleen valoon, jotta se eläisi sinussa ja saattaisi sinut hautaan asti. Se on ensimmäinen ja ylevin uskollisuutesi.

Toiseksi olet uskollinen isänmaallesi, jonka nimi on Saksa. Niin totta kuin sen maaperä ja veri ovat sinut synnyttäneet, sinä kuulut ikuisesti sille.

Kolmanneksi uskollisuutesi vaatii, että seuraat johtajaasi, vankkumatta niin valoisina kuin synkkinäkin päivinä. On parempi, että seuraat häntä ainaisesti yössä ja kurjuudessa kuin että uskollisuutesi häneen horjahtaa kertaakaan.

Neljänneksi uskollisuutesi kohdistuu toveriisi. Sinun on autettava häntä, jos hän on hädässä tai vaarassa. Hänellä täytyy aina olla tieto, että hän voi kääntyä puoleesi ja antautua tukesi varaan kuin olisit hänen oikea veljensä.

Siegfried ja Hagen olivat uskollisia. Siegfried, vaalea sankari, taisteli kuninkaansa puolesta. Iloa oli hänen elämänsä ja riemua ja voittoa. Rakkaus ja uskollisuus kulkivat hänen myötään, kuin ne olisivat käsissään kantaneet häntä.

Hagen surmasi Siegfriedin, ei raukkamaisena murhaajana, vaan koska Siegfried oli eräänä hetkenä vetänyt syyllisyyden taakan päälleen. Kuninkaan kunnia oli vaarassa. Siegfriedin täytyi kuolla. Mutta Hagen otti syyn. Hänen uskollisuutensa kuningasta kohtaan oli hänelle suurempi kuin hänen ulkoinen kunniansa. Hän otti päällensä murhaajan kirouksen, oli kaikkia suurempi ja oli uskollinen.

Uskollisesti germaaninen soturi seurasi herttuaansa eikä palannut kotiin ilman häntä. Uskollisina seurasivat ritarit ruhtinaitaan ja keisareitaan. Uskollisesti Preussin suurimmat pojat palvelivat

kuningasta, vaikka olivatkin häntä arvokkaampia. He eivät palvelleet hänen henkilöään, vaan hänen kantamaansa kruunua. Uskollisesti kaikki sodan miljoonat kaatuneet seurasivat johtajiaan. Uskollisesti he lepäävät näihin liittyneinä kalmistomuurina Saksan ympärillä. Uskollisesti olemme kaikki seuranneet Johtajaa ja hänen lippujaan. Jokainen pitää nyrkissään kuolemaan asti lippua, joka on johdattanut Saksan uuteen elämään.

Uskollisuutta harjoitamme myös arkielämässä. Kyse on jälleen siitä, mitä mies sanoo miehelle. Lupaus on pidettävä, ja se myös pidetään. Emme tarvitse kädenpuristusta emmekä valaa. Meidän sanaamme jokainen voi jälleen luottaa ehdottomasti, sillä meistä on taas tullut uskollisia.

Saksa on uskollisuuden maa. Uskollisuus on asustanut sen mittaamattomissa metsissä. Se on asustanut sen ritareissa ja sotilaissa. Se asustaa jälleen meissä. Uskollisuus on kunniamme. Kuka tahtoo olla kunniaton urheiden ja sankarien parissa?

Vapaus

Saksassa ei ole vapautta tehdä ja jättää tekemättä miten itse kunkin päähän pälkähtää, eikä tule olemaankaan, sillä silloin Saksa ei säily.

Vapaus ei merkitse toisen hyödyntämistä eikä mahdollisuutta varastaa rankaisematta. Vapaus ei tarkoita myöskään sitä, että saa elää niin kuin huvittaa. Vapaus ei liioin merkitse, että saa säästellä henkeään raukkamaisesti.

Vapaus on sitä, kun joku vapaasta tahdostaan kulkee sitä ainoaa tietä, jota velvollisuus käskee häntä kulkemaan. Muut ovat oman itsensä orjia. Mutta ainoastaan tämä on vapaa mies: suora ja ylpeä, vallitsee kaikkea alentavaa, kansakunnan valio, valtion ylläpitäjä. Hän on itse kohottanut itsensä tälle tasolle. Hän palvelee, kun muut juhlivat. Mutta tämä palveleminen kohottaa hänet korkealle hänen pienen minänsä yläpuolelle ja vapauttaa hänet.

Kuumana kesäpäivänä jossakin kuivuu siirtokunnan kaivo. Raskaalla vaivalla, yötä päivää, yksi kaivaa uuden kaivon. Kukaan ei ole käskenyt. Mutta hänelle on iloinen velvollisuus hankkia vettä naisille, lapsille ja tovereille. Toinen tekee

sitä, mikä sattuu huvittamaan. Ensimmäinen on itse valitsemaansa vaikeaa palvelua suorittaessaan vapaa ihminen. Toinen on halujensa ja intohimojensa orja, renttu, joka kenties väittää kapakassa ihmisen syntyneen vapaaksi ja olevan oikeutettu tekemään mitä mieleen juolahtaa.

Joka ajattelee itseään, on orja eikä vapaa, joka ajattelee toisia, on herra ja vapaa.

Usko

Minkä ymmärrys voi käsittää, sitä sanotaan tiedoksi. Tieto ei yksin saa aikaan mitään, ja se on kuollutta.

Toive, joka voi toteutua, on nimeltään toivo. Toivo voi helposti raueta tyhjiin.

Mutta usko ei koskaan voi raueta, sillä usko on voima. Usko on kasvanut esiin sinun syvimmistä tunteistasi. Se on tietoa, jota ymmärrys ei pysty selittämään. Uskossaan sielu on saanut nähdä kappaleen maailmanjärjestystä. Se kantaa itsessään aavistuksen siitä, mitä tuleman pitää, ja se näkee silmillään kappaleen tietä, jota se voi kulkea ja jota sen on kulkeminen. Sielu tietää, että tätä tietä kulkiessaan se täyttää jumalaisen käskyn ja siitä on tullut työntekijä suuressa työssä, mittaamattomassa, käsittämättömässä.

Koska usko näkee tämän ja pystyy tähän, se on ihmisen voimaa suurempi. Se on kappale sitä käsittämätöntä voimaa, joka pitää yllä elämää ja kaikkia maailmoja. Ihminen kulkee uskossaan unissakävijän varmuudella tietään. Ken mahtaa mitään häntä vastaan, kun hän matkaa korkeimman tahdon tietä? Hän kulkee sen päähän asti, jos uskoo. Yksikään häntä vastaan nostettu käsi ei voi vetää häntä tieltä syrjään. Hänelle tarkoitettu

luoti ei voi osua häneen niin kauan kuin tietä ei ole kuljettu loppuun asti eikä hän ole poikennut siltä.

Tuhannet eivät ymmärrä uskovaa ihmistä, sillä heidän sielunsa ei pysty näkemään. Mutta mitä uskova välittää toisten mielipiteestä, mitä piittaa näkevä sokeiden mielipiteestä, mitä piittaa väkeväksi tullut heikkojen ajatuksista?

Uskon tie on kaiken suuren tie. Meidän kaikkien nähden sitä on kulkenut ADOLF HITLER, tietä, jonka sallimus osoitti hänelle. Hän oivalsi tien merkityksen ja uskoi sen, mitä järkevien järkikään ei vielä nähnyt.

Jokaisen edessä avautuu hänen uskonsa tie. Vaikkei se olisikaan maineen ja kunnian tie, on se kuitenkin velvollisuuden ja korkeimman onnen tie. Sen löytäminen tarkoittaa: että voittaa omakseen kappaleen sitä loppumatonta voimaa, joka pitää maailmoja yllä.

Koska usko on voima, se pystyy siihen, mikä on näyttänyt mahdottomalta. Se on jokaisen työn edellytys. Yksikään ihminen ei pysty mihinkään ilman uskoa. Hän ei pysty hyppäämään edes ojan yli, ellei usko siihen pystyvänsä. Korkeinta ja tärkeintä ihmisessä ei ole ymmärrys ja tieto, vaan hänen uskonsa. Jokaisella on arvoa sen verran, kuin hänellä on uskoa.

Uskolla alkoi tämä uusi valtakunta. Ensimmäiset vallansiirron jälkeiset puoluepäivät olivatkin nimeltään "Uskon voitto". Uskon avulla se kasvaa

edelleen, ja siitä tulee suuri. Se ei enää kasva yhden ainoan miehen uskosta, vaan kaikkien uskosta ja ammentaa voimansa kaikkien niiden voimasta, joiden uskossa on herännyt eloon jotakin suurempaa kuin inhimillinen voima.

Voi niitä, jotka eivät usko. He eivät seiso luomisvoiman vaan tuhovoiman äärellä. He ovat valtakunnan tuholaisia.

Mutta usko on kaikkia niitä voimia väkevämpi, jotka vaikuttavat tässä maailmassa

Kohtalo

Emme usko sokeaan kohtaloon, joka johtaa ihmistä hänen elämänsä halki. Emme usko, että jumalan enkeli johdattaa varovasti jokaista askeltamme, ettemme vain kaatuisi. Mutta me uskomme jumalaiseen tahtoon, joka antaa tarkoituksen jokaiselle syntyvälle elämälle. Ei mitä tahansa yleistä tarkoitusta, vaan jokaiselle elämälle sen erityisen päämäärän ja tarkoituksen.

Tutkistelemme sisimmässämme, onko toimintamme tämän tarkoituksen mukaista. Tätä tunnetta voi nimittää omaksitunnoksi tai joksikin muuksi. Se on olemassa. Olemme kyllä hyvin tietoisia oikeasta tiestä. Meidän tarvitsee vain kysyä. Meissä itsessämme vastaa ja puhuu ääni, joka on lähtöisin jumalaisesta tahdosta, joka osoittaa meille tien, jota meidän tulee kulkea.

Tämä tie on meidän kohtalomme. Itse kullekin on vain yksi ainoa oikea tie. Sen kulkeminen tekee meidät korkeimmassa merkityksessä onnellisiksi, vaikka se olisikin tie, joka tuottaa vain kurjuutta ja vaivaa.

Kaikki muut tiet johdattavat pois elämän merkityksestä ja päämäärästä, ne ovat kuolemaa ja

syntiä. Ja vaikka sellainen tie olisi kuinka miellyttävä, raskautat elämäsi jokaisen päivän syyllisyydellä.

Mutta sinulla itselläsi on vapaus ratkaista, mitä tietä tahdot kulkea. Ylläsi ei vallitse sokea kohtalo. Sinä kuljet oman tahtosi mukaan.

Jos noudatat rinnassasi asustavaa lakia, niin se on tie jumalasi luo. Se on tie, joka tulee ikuisuuksista ja kulkee ikuisuuksiin; sillä missään koko maailmassa ei ole loppua, vaan aina vain muutosta. Ei ole kuolemaa, joka ei olisi alku. Kaikki syntyy ja vaikuttaa valtavassa maailmansuunnitelmassa, johon sinä asetut, kun etsit tietäsi. Kaikki on kehitystä. Jokaisessa elää luomisen ilo, sillä se kuuluu työtänsä tekeville rakentajille. Mutta missään ei ole nautinnon ja autuuden taivasta. Mutta työ ja elämä vaihtelevat loputtomissa muodoissa, joko sitten ruumiillisella tahi henkisellä alueella.

Jotka ovat kaatuneet jumalakäsityksen puolesta -- ja sellainen on myös kansa ja isänmaa -- vaikuttavat edelleen sen hyväksi. Heistä on tullut osa kansansa sielua ja voimaa. He vaikuttavat ja valvovat lakkaamatta. He ovat todellisuudessa meissä, meidän parempina ajatuksinamme.

Näin jokainen olento vaikuttaa ja luo ruumiillisesti ja henkisesti suuressa maailmansuunnitelmassa. Se on jumala, viisaus ja Käsittämättömän ylevä merkitys. Se on sinussakin, kun ojentaudut seuraamaan tietäsi. Sinä oivallat sen omassa osassasi, ja sinusta tulee, missä sitten oletkin ja miten

sinun käyneekin, loputtoman onnellinen. Sinä kannat jumalaa omassa rinnassasi. Olet voittanut kuoleman, ja vaikka kuolisit siihen paikkaan, elät edelleen osana sitä loputonta voimaa, joka vaikuttaa ja luo lakkaamatta.

Kohtalosi on yhtä kuin tie, joka on osoitettu sinulle. Sinun vapaa tahtosi ratkaisee, kuljetko sitä ja täytätkö tehtäväsi.

Syntymä ja Kuolema

Syntymä ja kuolema ovat yhtä; sillä ne ovat SAMAN portin kaksi puolta. Siirtyminen yhteen tilaan merkitsee aina poistumista toisesta. Kyse on vain siitä, missä tilassa ja missä elämässä me olemme, kun sanomme "saapuminen" tai "poistuminen", syntymä tai kuolema.

Kuolema on sitä varten, joka ymmärtää laisinkaan pelkäämättä. Mutta se, joka ei elämässään ole kulkenut tietänsä ja on syyllistynyt syntiin, tiedostaa syyllisyytensä kuolemassa. Mutta kuoleman jälkeen ei ole mitään vaivan paikkaa, ei helvettiä. Se, että joutuu näkemään syyllisyytensä, on raskain tuomio ja samalla suurin rangaistus. Tuomiota ja rangaistusta kannat itsessäsi.

Laiminlyöty työ on aina hyvitettävä kaksinkertaisella työllä. Taasen on annettu sinun ratkaistavaksesi, ryhdytkö jälleen työntekijäksi maailmansuunnitelmassa vaiko sen viholliseksi. -- Ainoa olemassaoleva kuolema on se, että ihminen muuttuu luovasta voimasta tuhoavaksi voimaksi, eikä tämä ole ruumiillinen kuolema. Vapaan tahtosi mukaista on päättää, mihin kuulut, jumalalle vaiko vanhaa sanaa käyttääksemme, perkeleelle.

Mutta se, mitä me nimitämme syntymäksi ja kuolemaksi, on vain portti kahden maailman välillä. Ei ole syntymää eikä kuolemaa, on vain muutos, ja voimme tyynin mielin kulkea rakennettujen porttien läpi; sillä kaikki maailmat ovat yhden käden luomia.

Luonto

Jumalainen on luomuksissaan mahtava. Se ei asusta ihmisten rakentamissa muureissa. Ne voivat todistaa heidän tahtoaan, mutta jumala on ensisijaisesti läsnä elävässä.

Esi-isämme lähtivät metsään etsimään tai kunnioittamaan jumalaa. He tervehtivät sen aamuisin kohoavaa valoa. Heille se merkitsi enemmän kuin ihmiskätten valmistama lamppu. He nousivat vuorille, koska tähtitaivas luonnon suurimpana työnä oli siellä heitä lähimpänä, eikä sitä peittänyt kivinen katto. Vuoresta pulppuava soliseva lähde oli heille alkuperäisempi ja lähempänä jumalaa kuin mikään, mitä voi kaataa ihmiskätten tekemästä astiasta.

Ken uskaltaa väittää, etteivät he olisi olleet lähellä elävää jumalaa?

Muut kansat voivat paeta kaupunkeihinsa ja kiviholveihinsa tai etsiä jumalaansa luolista. Oikea saksalainen aavisti jumalan läsnäolon pyhää väristystä tuntien luomakunnan eläväisyydessä. Hän palvoi jumalaa, koska kunnioitti hänen suuria töitään.

Ken rohkenee väittää, että jumala olisi meitä lähempänä ihmisten aikaansaannoksissa? Isäimme usko säilyi sisimmässämme väkevänä. Yhä vielä saksalainen vaeltelee maaseudulla, ja

jumalan antaman maan kauneus tekee häneen vaikutuksen. Vapautta hänelle suovat sen vuorien huiput. Ikuisuuden hän tuntee meren äärettömyydessä. Vyöryvä vesi on hänelle ikuisen muutoksen vertauskuva.

Hän suojelee metsiä, puita ja pensaita, kuin ne olisivat hänen kumppaneitaan. Hän rakastaa eläimiä, joita muissa maissa rääkätään ja piinataan. Hänelle on perheenjäsen se, mikä muille on pelkkää omaisuutta.

Hän näkee ja kunnioittaa kaikessa jumalaista luomistyötä, maassa, joka on hänelle pyhää, vaeltavassa tuulessa ja loimottavassa liekissä, jossa muutos saavuttaa täydellisyytensä. Aina vain ja vielä tänäänkin seisomme vuorenhuipuilla, kohennamme nuotiota ja tunnemme ylevän ja sanoinkuvaamattoman.

Ken tohtii meitä moittia, koska silmämme näkevät?

Asian Itsensä Tähden

Milloinkaan et saa tehdä mitään palkan tähden, vaan aina asian itsensä tähden. Onko milloinkaan saksalainen sotilas lähtenyt rintamalle palkan vuoksi? Hän on tehnyt sen isänmaan vuoksi. Joka vaatii, että meidän pitäisi palkan tähden olla hyviä ja hurskaita, se johdattaa meidät kiusaukseen ja vie meidät pois jumalan luota. Hän on paholaisen asianajaja, vaikka lupaisi meille taivaan.

Jumala on itse hyvässä asiassa, jonka suoritamme, mutta hän ei ole taivaassa, jossa saisimme nautiskella ikuisesti.

Asian tekeminen sen itsensä tähden, se on saksalaista, ja se on ollut Saksassa aina ensimmäinen ja korkein jumalanpalvelus ja sellaisena pysyy niin kauan kuin kansamme elää ja maailma vaati.

Järjestys

Maailma syntyi sillä hetkellä, kun ensimmäinen järjestys alkoi. Se kestää niin kauan kuin järjestys kestää. Siitä tulee täydellinen, kun se on parhaiten järjestäytynyt.

Saksalaisella on kyky luoda järjestyksiä, ovat ne sitten nimeltään tehtaita, armeijoita tai valtioita. Järjestyksiä, joissa jokaisella on paikkansa ja tehtävänsä, jossa kaikki sujuu yksiin juohevasti, kuin kyse olisi yhdestä ruumiista.

Mutta pienessäkin näkyy saksalaisen kyky luoda järjestystä ja olla tarkka. Se ilmenee saksalaisessa kodissa, joka on siistimpi ja paremmassa järjestyksessä kuin missään muualla. Se ilmenee koneissa, laitteissa, jotka on valmistettu niin käsittämättömän tarkasti, että ne ovat vertaansa vailla maailmassa. Se ilmenee saksalaisessa sotilaassa, jonka kiväärissä ei ole ainuttakaan tahraa ja jonka saappaista ei puutu yhtään naulaa. Se ilmenee SA-miehessä tai Hitler-nuoressa, jonka reppu tai kaappi ovat piinallisen siistissä järjestyksessä ja myös pidetään järjestyksessä.

Aina on kyse samasta saksalaisesta ominaisuudesta. Pääasia ei ole tahra tai puuttuva saappaan-

naula, vaan järjestys ja se, että yksilö on kasvatettava suorittamaan tehtävänsä mahdollisimman hyvin ja kohottamaan saksalainen suorituskyky korkeimmalle asteelle.

Ratkaisevat asiat riippuvat aina pikkuseikoista. Kallis kone on käyttökelvoton, jos vaikkapa vain yksi mitättömän pieni mitta on virheellinen; konekivääri kieltäytyy toimimasta ratkaisevalla hetkellä, koska sen lukkoon on joutunut hiekanmurunen.

Järjestys pitää olla suorituksen tähden, sillä kaikki suoritukset alkavat järjestyksestä. Tämä koskee elämän jokaista yksityiskohtaa sekä sen kokonaisuutta.

Rehellisyys

Sinussa ei saa olla mitään väärää! Juutalainen on epärehellinen. Hän on sellaiseksi syntynyt ja pysyy läpikotaisin luihuna. Sinä olet syntynyt rehelliseksi ja pysymään rehellisenä. Kasvosi eivät valehtele, sanasi ovat tosia ja tekosi ovat selkeitä ja kestävät kaikkien katseita.

Et saa lausua toverista sanaakaan, jota et voisi sanoa hänelle itselleen. Jos silti sen teet, tuhoat yhteisön, siten loukkaat omaa ja toisen kunniaa. Sinusta tulee epärehellinen.

Sinua hirvittää varastaa toveriltasi kymmenen penniä. Mutta kuinka vähän se olisi verrattuna siihen, jos anastaisit pahaa-aavistamattomalta kappaleen hänen kunniaansa, ilman että hän voisi puolustautua. Tähän verrattuna on vankilaan suljettu varas syyllistynyt vähäpätöiseen rikkeeseen. Omaisuus painaa perin vähän kunnian rinnalla. Rosvo on aina kunniallisempi kuin kunnian anastaja. Rehellisyyden ensimmäinen vaatimus on, että arvostaa toisen kunniaa hänen korkeimpana ihanteellisena omaisuutenaan. Rehellisyyden toinen vaatimus on, että arvostaa toisen omaisuutta, sillä se on hankittu työllä ja vaivalla.

Saksassa on vielä päästävä niin pitkälle, että kaikki ovet voidaan jättää yöksi auki. On päästävä niin pitkälle, että saamme jokaisen hukkaamamme esineen takaisin ja että voimme uskoa vieraiden kansatovereiden haltuun vaaratta rahaa ja tavaraa.

Tahdomme takaisin talonpoikaiskansan rehellisyyden. Joskus meillä on oltava niin kuin vielä tänä päivänä Pohjoismaissa, missä talo ja tila jätetään tyhjilleen sulkematta yhtäkään ovea, sillä epärehellisyyttä ei kerta kaikkiaan ole.

Kaikesta epärehellisestä roskaväestä on päästävä eroon. Meidän on ravistettava se niskoiltamme. Saksaan on saatava uusi sukupolvi, joka on sanoissa ja teoissa rehellinen, koska kunnia on sille välttämättömämpi kuin omaisuus. Ja voi sitä, ken sitä vastaan syntiä tekee.

Omaisuus

Kansallissosialistisessa valtiossa ei ole enää sellaista omaisuutta, jota yksilö voisi mielin määrin vallita. Ei ole enää rajatonta omistusoikeutta, vaan hankittu hallintaoikeus kokonaisuuden kannalta katsoen.

Omaisuudesta on tullut nautintaoikeus. Toki sitä saa hyödyntää, mutta vain niin, että yleinen etu toteutuu.

Talonpojalla on pelto. Se kuuluu hänelle. Ja sen pitää kuulua hänelle, sillä hänen esi-isänsä on sen raivannut, ja työllä ja hiellä ovat hänen isänsä sen muokanneet. Se kuuluu hänelle niin kauan kuin hänkin muokkaa sitä, jotta siinä kasvaisi ravintoa muille kansatovereille. Mutta pelto on otettava häneltä pois, jos hän päästää sen kesannolle, koska on liian laiska tai kunnoton muokkaamaan sitä.

Talo! Miksei saksalaisella saisi olla taloa, joka on hänen lastensa kotimaa? Kaupungin vuokrakasarmi on riistänyt saksalaiselta kappaleen isänmaata. Talo ja puutarha antavat hänelle takaisin osan Saksaa, johon hän on oikeutettu.

Mutta ansaitsematonta lahjaa ei ole olemassa. Omaisuus on ansaittava ruumiillisella tai henkisellä työllä. Uudessa maassa kuntoisin ja uutterin

siirtolainen saa ottaa kyntääkseen enemmän maata itselleen ja lapsilleen kuin joku muu. Onko siinä valittamista? Hän ei luo leipää vain itselleen, vaan myös toisille. Se, mitä hän on itse hankkinut, on hänen omaisuuttaan.

Mutta joka vääryydellä ja luihusti kahmii haltuunsa sen, minkä toisten henkinen työ ja kädet ovat saaneet aikaan, on varas ja huijari. Hän on keinottelija- ja juutalaistyyppi, joka elää luomatta itse mitään ja anastaa ahnaasti itselleen väärinkäytetyn oikeuden nimissä sen, minkä muut ovat luoneet. Hänen juurimisensa pois Saksasta on ylin laki. Aikoinaan Saksan metsät vapautettiin susista. Samalla tavoin Saksa on vapautettava niistä, jotka ovat kehnompia ja kavalampia kuin sudet.

Laki ja Oikeus

On parempi, että yksilö kärsii lain vuoksi, kuin että lakia ei ole lainkaan.

Laki tekee lopun mielivallasta, sillä sen edessä kaikki ovat samanarvoisia. Ihmisen ei ole lupa käyttää korkeinta oikeutta. Mutta laki antaa yksittäiselle tuomarille ohjenuoran määrittää oikeus ja rangaistuksen suuruus. Oikeus ei riipu enää yksilön mielipiteestä, vaan sen on ankkuroiduttava lain kautta koko kansan oikeustajuun. Näin on silloin, kun kansalla on oma oikeuslaitoksensa eikä se ole omaksunut toisen kansan oikeuskäytäntöä.

Valtio seisoo oikeudenmukaisuuden varassa. Epäoikeudenmukaisuus tuhoaa sen. Oikeudettomassa valtiossa mellastavat meri- ja maantierosvot. Talonpoika, työmies ja porvari tarvitsevat oikeuslaitosta, joka suojelee heidän työtään. Oikeus suojaa kunniaa, henkeä, avioliittoa, omaisuutta, joita kaikkia tarvitsemme ja tahdomme valtiomme rakennuskiviksi. Täysin riippumattomasti nimitetty tuomari turvaa oikeuden. Poliisi ei ole minkään vastenmielisen järjestyksen edustaja, vaan sen, mitä kansa pitää hyvänä ja oikeana.

Oikeudenmukaisuuden tähden ei mikään uhri ole liian suuri. "Olisi parempi, että poikani kuolisi,

kuin että oikeudenmukaisuus häviäisi maailmasta", sanoi eräs suuri Preussin kuningas.

Me tahdomme, että Saksassa vallitsee jälleen oikeus, suuri kirjoittamaton oikeus, jonka olemme perineet veressämme. Saksassa on oltava laki, niin että kaikkien täytyy mukautua tähän oikeuteen.

Oikeaa ei ole se, mikä palvelee vain yksilöä, vaan se, mikä palvelee kansaa. Se on kansallissosialismin ylin laki, ja sen edessä on kaikkien taivuttava.

Elämän Rakentaminen

Elämä kohoaa nuorisossa. Se saavuttaa kohokohtansa miehessä ja naisessa. Kuin auringon rata se laskee jälleen vanhuksessa.

Elämä on nähtävä kokonaisuutena, luonnollisena tapahtumasarjana, joka on joka hetki täydellinen. Sen paremmin nuoruus kuin vanhuuskaan eivät ole moitittavia.

Nuoruus on nuoruutta ja vanhuus vanhuutta, eikä kumpikaan ole ylistyksen eikä paheksumisen aihe, vaan vain osa luonnollista tapahtumista. Nuoruus, se on varttumisen ja kehkeytymisen toivoa. Nuoruus, se on mahdollisuus oikeaan elämiseen ja suureen luomiseen. Jos jo nuoruudessa on havaittavissa myöhempi kehno ja hyödytön elämä, siitä tulee pahin moitteen aihe; sillä tällöin suurin lahja haaskataan.

Nuorison tarkoitus ei ole pysyä nuorena vaan tulla mieheksi ja naiseksi. Miehessä yhtyvät urheus ja voima, vakavuus ja kokemus. Elämä etenee lujaa rataa ja vahvasti suorituskykyisenä. Yhtä lailla miehellä kuin naisellakin.Kun suuri taistelu on käyty ja raskas työ on tehty, ne ovat muovanneet ihmisen sisäisesti ja ulkoisesti. Ruumis ja sielu on merkitty sinne, minne ne kuuluvat,

rakentavalle voimalle tai tuhoavalle. Vanhuuden lempeys saapuu. Nuoruuden hurjuus, miehen voima ovat häipyneet. Vuorossa on suuri, laaja näkymä, selkeä tieto tämän maailman asioiden arvosta ja arvottomuudesta.

Kun ihminen on käynyt kelpo taistelun, hänen viimeiset kasvonsa ovat armaimmat, sillä ne ovat suurimmat, jotka hänellä on ollut. Niissä on kaikki, hätä ja vaiva, taistelu ja riemu, ja niistä hohtaa jo tulevan maailman heijastus. Sitä mietimme, kun seisomme Fredrik Suuren kuolinnaamion ääressä. Mitkä kasvot puhuttelevat meitä selkeämmin?

Joka siis on taistelunsa taistellut, sille kuuluu vanhuudessa kunnia. Kunnioituksen puute ikää kohtaan on itsensä elämän halveksimista. "Isänmaan palvelukseen minä käytän itseni", oli Bismarckin tunnuslause. Ken ei kunnioittaisi vanhaa ja uupunutta siitä, että hän on antanut itsensä sille? Vai tahdommeko kunnioittaa sellaista, joka voi sanoa itsestään: "Isänmaan palveluksessa minä olen itseäni säästellyt"?

Jokainen ikäkausi on omalla tavallaan hyvä: nuorukainen täynnä toivoa, mies voimansa täyteydessä ja vanhus, joka on ansainnut kunniansa. Mikään ei ole tärkeämpää kuin sen kunnioittaminen, joka on meitä suurempi!